

my

Mileniálové. Ta generace lidí kolem třiceti, kteří všechno můžou. Studujeme, pracujeme, cestujeme, kupujeme si, co zrovna chceme, a budujeme kariéry. Jsme cílevědomí a jdeme si za svým. Snažíme se stihnout všechno, všude být, všechno vidět, žít a bavit se. Zvykli jsme si na určitý komfort, žijeme sami nebo s kamarády. Nechce se nám budovat vztahy a zakládat rodiny. Jsme pohodlní, neumíme dělat kompromisy a ústupky. Na sex si čas uděláme, ale jsme rádi, když ten dotyčný hned ráno odejde. Neslavíme Valentýna ani První máj. Seznamujeme se na mejdanech a nechodíme na rande. Srovnáváme se s ostatními skrze sociální sítě, myslíme si, že máme na všechno dost času, nepracujeme vůbec, nebo strašně moc. Zakládáme start-upy, jezdíme na Bali a do Vietnamu, utrácíme za chleba s avokádem a toužíme z tohoto světa utéct do pralesa a žít nějaký čas offline. Nemáme oblíbený prací prostředek, trvalý příkaz máme jenom na Netflix a Spotify, naše domácí lékárnička obsahuje balíček náplastí a Ibalgin. V sobotu dopoledne chodíme na farmářský trhy a na brunch do cool bister, kde si dáváme domácí granolu a flat white. Nemáme peníze na hypotéku, ale věříme v udržitelnost a zelenou planetu. Veřejně prezentujeme tu nejlepší verzi sebe samých. Všechno negativní necháváme skryto. Říká se o nás, že jsme líní, zpovykání, vystudovali jsme zbytečné obory za cizí peníze, místo vděčnosti si pořád jen na něco stěžujeme, můžeme všechno, ale vlastně nic neumíme, nejsme zajištěni a zlaté pravidlo zasadit strom, postavit dům a zplodit syna z nás zvládne jen málokdo. Naše životy jsou někdy totální nesmysl a my nevíme, jak a kde ten smysl najít. Jsme uvězněni mezi generacemi X a Z. A stejně jako ony, i my si mnohdy dobrovolně ubližujeme tím, co nás ničí. Ale jsme tady a jsme šťastný. Prostě. Vlastně. Jakoby.